

V čase kedy je na lavici otvorený zošit a smiechom pretkávané hodiny si málokto spomenie, že v tej istej chvíli majú niektorí ešte včerajšok. V čase kedy si každý povie: „zasa ráno?!“ v tej istej chvíli si kdesi niekto povie: „konečne spánok!“

8.mája o 11 hodine nám začal plynúť čas nejako zmätene. Najprv 6 hodín dozadu a potom ešte ďalšie 3 a môžeme napraviť chyby z dňa, ktorý sme prežili, ale ak ku tomu pripočítame dlhý let, tak sme zase tam kde sme boli :) Takto nám začínali 10 dní strávených za Veľkou mláskou. Unavené po dlhej ceste sme sa našťastie v noci ocitli v Los Angeles. Po správe, že kufre nám dôjdu až o deň, sme totálne vyšťavené putovali do hotela, kde nás už čakala veľká posteľ. Nasledujúci deň sme začali veľmi sladko, pretože raňajky tam iné než presladené nedávajú. A hor sa inštalovať projekty! Nasledoval otvárací ceremoniál. Začal rytmickým udieraním o umelé odpadkové debny. Bolo to nezvyčajné, zaujímavé a hlavne veľkolepé. Ceremoniálu sa zúčastnil aj producent Dream Worksu, ktorý nám ako prvým na svete pustil ukážku na Kung fu Panda 2. Deň bol obohatený o našu dedukciu, že napriek tomu veľkému množstvu študentov (okolo 1500) je organizácia perfektná.

V utorok sme mali chvíľku na zoznamovanie sa s mestom, tak sme si dali prechádzku okolo mrakodrapov. Nie je to ako z filmu, že sa okolo nich točí množstvo ľudí a je tam plno obchodov. Boli to holé mrakodrapy a všetci okolo nich prechádzali autami. Pokochali sme sa, od fotili a stretli zopár štrajkujúcich ľudí. Cestou sme stretli veľmi akčného informátora, ktorý nám nezištne pomohol a pokrúžkoval pamiatky a obchody, ktoré by sme mali navštíviť. Hneď sme sa vybrali do nákupného centra a na nemilé prekvapenie tam bolo plno malých vietnamsko-mexicko-čínskych obchodíkov. Vtedy sme ešte netušili, že nám bola ukázaná minca iba z jednej strany, a že v L.A existujú aj štvrte, ktoré sú ukazované svetu. A večer nás už čakala párty v Nokia clube pri disco hudbe a jedle opäť typickým americkým. Množstvo sladkých pečív, koláčikov ale aj steaky a iné.

Streda. Po oddychu ide sa pracovať. Trochu trémy a očakávania aké to bude. Boli sme milo prekvapení, lebo sme mali príležitosť spoznať len milých a dobrých ľudí. Každá prezentácia našej práce začínala klasicky t.j. vysvetľovaním a objasňovaním zhodnosti našich mien. Porotcovia boli veľmi ústretoví a milí. Súťažiaci takisto. Tí si s vami veľmi radi vymenili „pins,, nejaký predmet z krajiny. My sme im dávali náramky a oni nám „odznačky“. Večer nás autobusmi odviezli do Universal štúdia, kde to bolo jednoducho bravúrne. Po celý čas sme mali možnosť brať si neobmedzené množstvo pukancov a zmrzliny. Mali sme nádherný výhľad na celé L.A. K dispozícii sme mali atrakcie v 4D vyobrazení. Z každej sme vyšli mokří. Buď na nás kýchol oslík zo Shreka alebo vyplula cumlík mala Meggie zo Simpsonovcov alebo sme loďkou zišli v dolu vodopádom v Jurskom parku. Cítili sme sa ako v rozprávke a to doslova vďaka živým kulisám okolo nás. Po nádhernom dobrodružnom dni sme si museli ešte oddýchnuť, keďže nás čakal ešte jeden deň súťaže. Vo štvrtok bola taktiež prezentácia, avšak už to bolo trochu voľnejšie. Potom bolo vyhlasovanie špeciálnych cien od sponzorov súťaže. Cez celú súťaž bola možnosť porozprávať sa s nositeľmi Nobelových cien. V piatok doobeda bolo udeľovanie hlavných cien. Bolo tam mnoho vynikajúcich prác, geniálnych ľudí a myslím, že svet sa aj vďaka týmto mladým ľuďom posunie ďaleko vpred. Vydýchli sme si, myslím že sme dali zo seba všetko. Mali sme ešte štyri dni voľna pred nami. Prišli po nás vopred dohodnutí

známi, konkrétne známi pána učiteľa Vargovčíka. U nich sme bývali celý víkend. Boli k nám strašne milí, dávali nám všetko čo mali, hlavne svoj čas a konečne po týždni slovenskú kuchyňu. Povodili nás po miestach ako San Diego, Santa Monica, Hollywood či Beverly Hills. V San Diegu bolo krásne, tak mexicky. Malé námestie tvorené dobovými obchodmi, hudbou a samozrejme jedlom. Pri pobreží sa na piesku vyhrievali nie veľmi voňajúce tulene. Oceán bol búrlivý na dotyk chladný a tmavý. Počasie bolo krásne, až kým sme neprišli na pláž. Nás to však neodradilo, veď predsa užijeme si to tam, či už je teplo alebo zima veď sme tam len raz. Santa Monica, pláž kde sa nahrávala pobrežná hliadka 90210, bola podobná s plážou v San Diegu. Chodník slávy bol preplnený množstvom hviezd, ktoré sme nepoznali a tak sme využívali každú príležitosť odpotiť sa s hviezdou nám dobre známou, či už obľúbenou alebo nie. Samozrejme neboli to skutočné hviezdy. Boli to len dlaždice. Beverly Hills sme si prešli iba autom. Videli sme mnoho unikátnych áut.

Už sa stmievalo a my sme už v ovzduší cítili, že sa blíži čas odchodu. Bolo to ťažké. Bolo nám tam úžasne hlavne vďaka ľuďom, ktorí nám to spríjemňovali.

Veľmi skoré ráno nás už netrpezlivo čakal vodič taxíka smerujúci na letisko. Vedeli sme, že to bude dlhá cesta, no nikto z nás netušil, že kvôli zmeškaniu lietadla z New Yorku do Budapešti sa nám náš let zmení. Na koniec sme leteli z New Yorku do Londýna, kde sme si vysedeli a prespali 8 hodín čakania a tak šup do Budapešti.

Je ťažké opísať 10 dní preplnených emóciami z nového sveta, nami nepoznaného a tak veľkého. Prežili sme toho ešte mnoho, ale to bude večne vpísané do našich srdiečok.

Chceme sa ešte poďakovať všetkým, ktorí pre nás robili tak veľa. Tým ktorí na nás mysleli, ktorí akceptovali našu dlhú prípravu a veľakrát nás ospravedlnili. Ďakujeme hlavne pani učiteľke Feretovej, pánovi učiteľovi Tkáčovi a Vargovčíkovi, vďaka ktorému sme prežili víkend s výnimočnými ľuďmi. A taktiež rodičovskému združeniu a firme Agemsoft za finančnú podporu.

Mária Straková 2x